

Sygn. akt II CSK 710/17

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku E. R.

przy uczestnictwie J. R.

o podział majątku wspólnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 9 czerwca 2017 r., sygn. akt XV Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 czerwca 2017 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację uczestnika postępowania J. R. od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 25 maja 2016 r., którym dokonany został podział majątku wspólnego uczestników przez przyznanie im odpowiednio prawa wieczystego użytkowania nieruchomości położonej w P., samochodów i wymienionych ruchomości oraz przedsiębiorstwa handlowego w P.; orzekł o dopłatach, oddalił wniosek wnioskodawczynie o zwrot pożytków z prowadzonej działalności gospodarczej, a także wniosek uczestnika o zwrot nakładów na nieruchomość wspólną, zobowiązał uczestnika do wydania wnioskodawczynie opisanej w postanowieniu nieruchomości, orzekł także o kosztach postępowania. W wyniku rozpoznania apelacji Sąd Okręgowy podzielił w całości dokonane ustalenia faktyczne i oceny prawne Sądu pierwszej instancji.

W skardze kasacyjnej uczestnik postępowania zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym postanowieniem przepisów prawa materialnego, tj. art. 33 pkt 2 oraz art. 33 pkt 10 k.r.o. przez ich niezastosowanie; art. 42 § 2 k.r.o. przez oddalenie wniosku uczestnika; art. 46 k.r.o. w związku z art. 684 k.p.c. i art. 55¹ k.c. przez niewłaściwe zastosowanie; art. 55¹ k.c. przez nieuwzględnienie wszystkich okoliczności na wartość przedsiębiorstwa. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 217 § 1 i 3 w związku z art. 227, art. 233 § 1 i art. 279 k.p.c.; art. 233 § 1 w związku z art. 278 § 1 k.p.c. oraz samodzielnie art. 233 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398 § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jest tak sformułowany, że nie wiadomo, czy jedyną podstawą dla przyjęcia skargi ma być jej oczywista zasadność, co wynikałoby z ostatniego zdania uzasadnienia wniosku, czy także zagadnienie prawne. W uzasadnieniu wniosku nie są przywołane żadne przepisy dotyczące podstaw przyjęcia skargi, a zagadnienie prawne jest sformułowane jakby „przy okazji”, w sposób to zagadnienie dyskwalifikujący. Chodzić by miało o wyrażenie „wątpliwości, jakie przysparza wykładnia zasady ustalania wartości majątku wspólnego według stanu z chwili ustania wspólności majątkowej oraz według cen z chwili dokonania podziału, w odniesieniu do wchodzącego w skład majątku wspólnego przedsiębiorstwa, w sytuacji, gdy wyceniane przedsiębiorstwo w czasie od ustania wspólności do czasu orzeczenia podziału zmierza bezsprzecznie do likwidacji z powodu systematycznej utraty rentowności, gdy przyczyny takiego stanu rzeczy tkwiły jeszcze przed ustaniem wspólności majątkowej i są one co najmniej w części niezależne od działań lub zaniechań strony.” Tak przedstawione zagadnienie - odbiegające swym sformułowaniem od utrwalonego i znanego od lat stanowiska Sądu Najwyższego, wyrażonego w bardzo licznych orzeczeniach co do sposobu prezentowania zagadnień prawnych - nie zostało we wniosku w ogóle

uzasadnione. Podobnie, jak kolejne zagadnienie dotyczące wyceny składników majątkowych przedsiębiorstwa określonych w art. 55¹ pkt 2 k.c.

Z kolei, oczywiście uzasadnienie skargi zostało skwitowane stwierdzeniem, że wskazane wyżej, co należy chyba rozumieć w podstawach skargi „rażące naruszenia prawa materialnego, jak i procesowego miały niewątpliwy wpływ na treść wydanego przez Sąd Okręgowy rozstrzygnięcia, które z uwagi na charakter tych naruszeń czynią orzeczenie Sądu Okręgowego oczywiście błędne i niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa”. Brak bliższego uzasadnienia wniosku podważa jego zasadność i nie wypełnia w prawidłowy sposób obowiązku nałożonego przez art. 398⁴ § 2 k.p.c.

Z uzasadnienia podstaw kasacyjnych nie można również dopatrzeć się uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi, gdyż jest w nim głównie dyskusja z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów, a zasadność samej skargi ma wynikać z odmiennej oceny przez skarżącego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a to jest wyłączone z podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

W tym stanie rzeczy należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.

aj

r.g.